

DILLUNS

I de la lògica que tant estimo, què en queda

TEXT: PERE CORNELLAS

L'aficionat del Barça ha acabat la paciència?

Han passat quatre mesos des que em vaig comprometre a seguir creient en el sentit comú i en mi mateix unes quantes setmanes més. Era, potser, una manera de rebel·lar-me davant d'una realitat que, encara ara, em continua semblant incomprendible. Però no puc pas negar l'evidència: les coses són com són encara que no puguem entendre el perquè. El Toni hi ha volgut trobar explicacions gairebé metafísiques, relacionant el desgavell dels nostres nois amb l'ànsia de desastre i de fracàs que forma part de la pell d'aquest país des d'un 11 de setembre més aviat llunyà. Què voleu que us digui! Potser sí. Bé ens hem d'inventar alguna raó per justificar-nos una mica tot això si no ens volem tornar bojos.

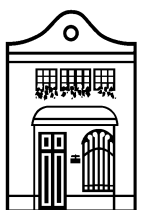
A només dos mesos del final de la temporada –avui és divendres 28 de març-, tot està més o menys com estava, però pitjor. Tant és com s'acabi repartint el pastís. Que es guanyi algun títol o que no se'n guanyi cap resulta, en el fons, irrellevant. Aquest equip –bé cal donar-li algun nom- es desfà al més mínim sotrac, és incapaç d'imposar la seva suposada autoritat, cada vegada més quimèrica, es passeja pertot arreu amb una reiterativa mediocritat i, quan té ocasió de rematar els rivals, els perdona i els ressuscita. De tant en tant, ens ofereix alguna combinació de tiralínies o alguna filigrana individual. Quinze minuts elèctrics o, fins i tot, un partit per a la il·lusió (va ser un bolet, oi, el Celtic-Barça?). Però això encara és pitjor: tots

aquests trossos i trossets acaben malferint-nos com una mena de sàdiques demostracions del que podria ser i no és. Com si es volgués fotografiar la frustració.

Després d'anar amunt i avall un miler de vegades, de riure'ns del mal dels *altres* just abans de clavar-nos una patxada monumental, de convertir-nos cada diumenge en una fidelíssima fotocòpia del diumenge anterior i de perdre la Lliga i tornar-la a recuperar no sé quants cops, resulta que, quatre mesos després, continuem a quatre punts. De què ha servit, doncs, tot aquest temps? Ha servit, serveix encara, per evidenciar aquella realitat que em negava a entendre més amunt. I no serà que el Madrid no ho hagi posat fàcil! Ha perdut i perd partits, un darrere l'altre –la colla d'arreplegats de sempre, que ara ni tan sols guanya-, es mostra impotent quan un rival s'atreveix a plantar-li cara i fa el ridícul gairebé cada setmana. Doncs no n'hi ha hagut prou. Per anar darrere d'aquest Madrid –en algun moment del campionat, a nou punts!-, s'ha d'haver tingut el mèrit de fer-ho encara pitjor. Deixem-nos d'eufemismes i d'històries de ciència-ficció: ¿creieu que, si sonessin totes les trompetes, espeteguessin totes les caramboles i el Barça, contra tot pronòstic, acabés sent el campió, podríem sentir-nos-en satisfets? Home, no fotem!

El València, mentrestant, ens ha fet fora de la Copa, i sense que ningú se'n pugui sentir sorprès (recordeu *com* vam eliminar el Sevilla i el Villa-real?). I ens espera el Schalke (quanta sort, Déu meu!) als quarts de la Champions. Passi el que passi a Europa –sí, sí, passi el que passi-, dos anys com els que estem vivint obliguen a substituir els liris per la destrala.

No sóc jo l'entès i no sé, per tant, a qui hem de tallar el coll. Tampoc no sé, és clar, a qui hem de perdonar. Però sé que hem de fer neteja, i ràpid, si no volem tornar a travessar aquells deserts inacabables que tantes vegades vam recórrer, i durant tant de temps, ara fa uns quants anys. Quan la davallada dura i dura i la desfeta se'ns presenta com a imminent, ja no n'hi ha prou amb resistir. Cal fer net. I ha de fer-ho algú. Toni, jo també he acabat la paciència.

Interiors
"tot un estil"

MOBLE DISSENY
I DECORACIÓ
Sant Cugat, 11 - SABADELL

Tel.: 93 721 39 91

canyas

ART & COMPLEMENTS
olis, pintura sobre seda, modernisme català,
escultura i regals

Creueta, 15 · 08202 Sabadell
Tel 937 270 396 · 607 733 820